

Upozornění

Události, které jsou zde popsány, se odehrály v rozmezí několika let. Poslušnost děje je mírně upravena, aby se zachovala celistvost příběhu, stejně tak jako jména postav. Na druhé straně o podezíravosti, zlomyslné posedlosti a znepokojivé vrtošivosti řemeslníků, kteří mne tak dlouho a pečlivě pronásledovali, se zde referuje dopodrobna. Příliš pozdě jsem pochopil, že není v mých fyzických ani duševních silách odolat těmto otrlým povahám a zastavit lavinu katastrof, kterou příslušníci jednotlivých cechů dokázali uvést do pohybu. Pasti tohoto dobrodružného podniku za mnou jedna po druhé sklapy a naprosto mě zdeptaly. Na onu děsivou a vyčerpávající bitvu mám strašlivé vzpomínky a k některým ze svých katů stále ještě chovám slepou, nehynoucí a zuřivou nenávist. A přesto, jakkoli bizarní a nepochopitelné se to může zdát, jsem dnes hrdý na to, že jsem nosil barvy této apokalyptické skvadry, ke které by žádný rozumný člověk dozajista nechtěl patřit.

Dopis

Nic v mém životě nenasvědčovalo, že se zapletu do takových mrzutostí. Ale vůbec nic. Bydlel jsem v Toulouse v příjemném domku postaveném v střízlivém a důvěryhodném stylu. Zahrada se stáčela do klubička jako starý spící kocour a byla porostlá rozložitými stromy zasazenými do sametové zeleně hustého porostu. Vykonával jsem nepříliš náročné povolání, točil jsem dokumentární filmy o zvířatech a seriály o rybaření pro nudné a bezstarostné televizní stanice/ kanály. To mi zajišťovalo pravidelný příjem a zároveň značné množství volného času. Klidně bych mohl takto žít celé roky a v klidu filmovat pilné včeličky a dravé štky. Až jednoho dne se má poklidná existence rozbila na kusy. Jeden doporučený dopis rozpoutal v mém životě peklo.

Notář

V obličejí se mu zračila veškerá tíha jeho úřadu. Neviditelné břímě ho tížilo na ramenou. Zrudlé oči mu slzely, z nosu mu teklo jak ze starého potrubí a svým monotónním a zánětem

nosohltanu ztlumeným hlasem mi donekonečna předčítal nesrozumitelná ustanovení závěti, načež mi s nejednoznačným výrazem oznámil, že jsem zdědil obrovský obytný dům, který dosud patřil mému zesnulému strýci, jenž byl nalezen celý zabalený do latexu a úplně tuhý v posteli jednoho mladíčka, s nímž už několik let žil. Na okamžik se zdálo, že notář pozapomněl na strážně své rýmy, znechuceně se ušklíbl a svěřil mi ohledně toho gigola: „Měl jsem ho tu včera. Tělíčko pěkné, ale bez mozku. Neschopný postarat se o sebe, ani na chvíli. Váš strýc mi o něm něco málo prozradil. Jak se zdá, vyhodili ho od parašutistů.“ Bezpochyby proto, aby mu pomohl vyrovnat se s tím krutým zklamáním, mu strýc odkázal svůj karamelový mercedes z dvaadevadesátého, sbírku velmi zvláštních pláten z 18. století a moc hezký apartmán u moře. Po této krátké odbočce se notář vrátil k naší záležitosti. „Takže, pane Tannere, přijímáte své dědictví?“ V tu chvíli mi jeho otázka připadala k smíchu. Kdo by odmítl takový dům? Notář se na mě podíval, jako by mě litoval, a pak zaznamenal mou odpověď.